

Hanka: Eva Svobodová se narodila v prosinci 1956 v Praze. Její se rodiče se rozvedli, když jí byly tři roky.

Eva: Já nevím, jestli je to zcela přesné, ale já o sobě prohlašuji, že jsem militantní antikomunista.

Mája: V roce 1968, když bylo Evě dvanáct, proběhla srpnová okupace. Eva trávila poslední letní dny na táboře.

Eva: Nevěděli jsme, co se děje. Teď tam začali různě přijíždět rodiče pro ty děti, pro mě přijel mamčin manžel. Na motorce. Jeli jsme domů, místama, kde byly tanky. Víím, že jsem se strašně bála. A potom, moje maminka učila a ten poslední týden vždycky byl přípravný. A v boční ulici stál tank, vedle té školy. Tam se nudil nějaký ten voják, a my jsme s maminkou přicházely právě seshora a von tak jako namířil ten lauf na nás...

Hanka: V listopadu 1968 její otec s novou rodinou emigroval do Kanady.

Eva: A všichni v listopadu 68 odjeli do Vídně, a večer předtím, než odjeli, za mnou přišel, se rozloučit, ale řekl, že bude nějakou delší doba teďka pryč. Přišel, když už jsem vlastně spala, takže mě vzbudil.

Mája: Reakce režimu na jeho emigraci nebyla pozitivní.

Eva: Nemělo cenu pro mě, abych se hlásila třeba na medicínu nebo na veterinu, o čemž jsem přemýšlela, a jediné řešení vypadalo na vysokou školu zemědělskou, dnešní Českou zemědělskou univerzitu. Protože mamčin manžel tam pracoval a jednou jedinkrát se za někoho přimluvil - a to jsem byla já - u děkana.

Mája: Ačkoli otec svou emigrací rodině zkomplikoval život, stále si dopisovali.

Eva: Já víím, že jsem se vždycky hrozně těšila, až přijde ten dopis. A to nebylo, že jo, jako teď - napišeš mail a máš hned za dvě minuty odpověď, když na to přijde. Ale vlastně šel ten dopis tři neděle tam a tři neděle zpátky. Já jsem se fakt hrozně těšila vždycky na ten dopis jeho. Vždycky, když jsem měla narozeniny, to si pamatuju, mi poslal šek na deset dolarů. Samozřejmě v bance jsme nedostali deset dolarů, ale dostali jsme tuzexové poukázky. Takže já jsem si vždycky v Tuzexu koupila nějakou úžasnou věc.

Hanka: První osobní setkání ale proběhlo až v roce 1982.

Eva: My jsme vyjeli do Švýcarska, tam jsem tátu viděla po patnácti letech vlastně. Když odjel, tak jsem byla dítě, a když jsem ho pak viděla, tak už jsem byla dospělá a měla jsem dítě já.

Mája: Po změně režimu Eva jezdí za otcem do Kanady pravidelně.

Hanka: Eva je také dobrovolnicí Paměti národa, protože...

Eva: ...jsem alespoň malinko chtěla nějakým způsobem přispět k tomu, aby se jednak lidi dozvěděli - hlavně ti mladší, co se narodili do těch dobrých podmínek - aby věděli, že ne všechno vždycky bylo takový jako teďka. A protože jsem nikdy neměla moc času, tak jsem alespoň přispívala trošku finančně, a občas jsem se zúčastnila nějaký akce, pomáhala, třeba když byl běh Paměti národa.